

ΤΟ ΚΑΛΕΜΙ

ΤΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ Ε/Κ ΚΑΙ Τ/Κ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ "ΕΝΩΜΕΝΗ ΚΥΠΡΟΣ" (ε/κ τμήμα)

Τεύχος 7
Μάιος 2009

Περιεχόμενα

Σελ. 2

Το σχολείο ως παράγοντας αναπαραγωγής της κοινωνικής ανισότητας της *Μαρίας Μαυραδά*

Σελ. 3

Η μνήμη του μέλλοντος του *Παύλου Παύλου*

Η ελπίδα ανασαίνει του *Βασίλη Καφαντάρη*

Σελ. 4 και 5

ΑΜΟΚ Εθνικισμού του *Χρίστου Αχνιάτη*

Η ποίηση ενώνει της *Μαρίας Μαυραδά*

Σελ. 6

Η ιστορία της διακοινοτικής σύγκρουσης μπροστά στην προοπτική της επανένωσης του *Γρηγόρη Ιωάννου*

Σελ. 7

Η λύση – επανένωση και η ειρηνική συμβίωση μεταξύ των δύο κοινοτήτων περνά μέσα από το σεβασμό προς τη φύση και το περιβάλλον του *Κ.Κ.*

Σελ. 8

Η κορδέλα που ενώνει... η εκδήλωση της 7ης Μαρτίου

be ALERT!

του *Πόλη Άνιφτου*

Δικοινοτική Πρωτομαγιά στο Λήδρα Πάλας

Αυτές τις μέρες η Πλατφόρμα της Ειρήνης και μαζί της η Πλατφόρμα των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων Εκπαιδευτικών «Ενωμένη Κύπρος», κάνει μια ακόμα προσπάθεια να φέρει κοντά μέσα από κοινές δραστηριότητες τις δύο, ακόμα αντιμαχόμενες, μεγάλες κοινότητες της μικρής μας χώρας.

Η Πρωτομαγιά είναι η επέτειος που ταυρίζεται ακριβώς στο μεγάλο στόχο της επανοπροσέγγισης. Και γιατί κουβαλά το βαρύ ιστορικό της φορτίο ως μέρας υπόμνησης των εργατικών αγώνων του κόσμου, αλλά και γιατί κουβαλά το βαρύ

ιστορικό της φορτίο ως μέρας υπόμνησης των κοινών αγώνων των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων επί αποικιοκρατίας. Επάνω σ' αυτούς ακριβώς τους αγώνες θεμελιώθηκαν τα σύγχρονα συνδικάτα της εργατικής τάξης και αρκετά από τα θεμελιακά κεκτημένα της. Εδώ πατά με δύναμη η ελπίδα για τον αναγκαίο κοινό αγώνα των δύο κοινοτήτων για να ενύσουμε την Κύπρο και τον κόσμο της.

Σας καλούμε να στηρίξετε την πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στο Λήδρα Πάλας και να διαδώσετε την πληροφορία.

ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ Μαζί θα σπάσουμε το τείχος

Τόπος Γήπεδο έναντι
Λήδρα Πάλας
(νεκρή ζώνη)

Παρασκευή
1η ΜΑΪΟΥ

Στηρίζουμε και συμμετέχουμε ενεργά στην πρωτομαγιάτικη δικοινοτική εκδήλωση που οργανώνει η Πλατφόρμα της Ειρήνης, την Παρασκευή 1η Μαΐου. Συναντημαστε στο γήπεδο που βρίσκεται στη νεκρή ζώνη απέναντι από το Λήδρα Πάλας, για να τιμήσουμε την επέτειο της Πρωτομαγιάς και για να εκφράσουμε από κοινού το αίτημά μας για επανένωση του τόπου μας. Η εκδήλωση θα περιλαμβάνει μουσικό πρόγραμμα.

Το πρωί της Παρασκευής, η Πλατφόρμα συμμετέχει στην πορεία που οργανώνει η Π.Ε.Ο.

Πλατφόρμα Ε/κ και Τ/κ Εκπαιδευτικών «Ενωμένη Κύπρος»

Το σχολείο ως παράγοντας αναπαραγωγής της κοινωνικής ανισότητας

ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΥΡΕΛΛΑ

Στόχοι της εκπαίδευσης είναι η απόκτηση από το παιδί γνώσεων και δεξιοτήτων και η κοινωνικοποίησή του, δηλαδή η αποδοχή και αφομοίωση των αξιών και της κουλτούρας μιας κοινωνίας και η ομαλή ένταξή του σ' αυτήν. Είναι λογικό, λοιπόν, η εκπαίδευση να μην μπορεί να κατανοηθεί ανεξάρτητα από την κοινωνία της οποίας αποτελεί θεσμό, και επίσης λογικό να στοχεύει στη διατήρηση ή στην ενίσχυση των δομών της συγκεκριμένης κοινωνίας.

Η σύγχρονη κοινωνία είναι μια κοινωνία καπιταλιστική με ταξική δομή, με οικονομικές ανισότητες που εκφράζονται ως ανισότητες στην κατανομή του εισοδήματος, των επαγγελματικών ευκαιριών και στις ευκαιρίες των σπόρων για προσωπική ανάπτυξη. Ο θεσμός της εκπαίδευσης βρίσκεται στα χέρια της κυρίαρχης τάξης και αποτελεί ένα από τα μέσα διακρίσεως της εξουσίας της. Σύμφωνα με τους Bowles και Gintis (1976), το εκπαιδευτικό σύστημα είναι αναπόσπαστο στοιχείο της αναπαραγωγής της κυρίαρχης ταξικής δομής της κοινωνίας. Γι' αυτό το λόγο, η εκπαίδευση δεν μπορεί να λειτουργήσει ως φορέας, ως δύναμη κοινωνικής αλλαγής, προάγοντας την ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Από παρατηρήσεις που έχουν γίνει σε πολλές εκπαιδευτικές έρευνες, φαίνεται ότι η επίδοση των μαθητών και οι πιθανότητες τους για μακρόχρονη σπουδές συνδέονται με την κοινωνική τους προέλευση. Ακόμα και η σχολική τους αξιολόγηση από τους εκπαιδευτικούς συνδέεται με την κοινωνική τους προέλευση. Όσο ο εκπαιδευτικός αγνοεί την κοινωνική ανισότητα στην εκπαίδευση, την επιδεινώνει χωρίς να το θέλει ή χωρίς να το καταλαβαίνει. Όσο επιμένει να εξηγεί την άνηση επιτυχία με όρους ατομικών ικανοτήτων, υποκειμενοποιεί, σύμφωνα με την Ιζαμπέλ Ζαματί (1976), τα κοινωνικά αίτια της ανισότητας. Εφόσον, δηλαδή, οι φορείς της εκπαιδευτικής ευθύνης, και κυρίως οι εκπαιδευτικοί, πιστεύουν ότι τα άτομα διαίρονται σ' εκείνα που έχουν και σ' εκείνα που δεν έχουν διανοητικά χαρίσματα, ικανότητες, ευφυΐα, τότε νομιμοποιούν και δικαιώνουν την κοινωνική ανισότητα και στα δικά τους μάτια, αλλά κυρίως στα μάτια των ίδιων των κοινωνικά αδικημένων, πογιδεύοντας τα μέλη των λαϊκών τάξεων στη λογική της ουδέτερης, δήθεν, αξιολόγησης, που τους πείθει να εσωτερικεύσουν την αποτυχία. Πείθονται, λοιπόν, αυτοί οι μαθητές, ότι είναι δίκαιο να αποκλείονται από μακρόχρονες σπουδές (Φραγκουδάκη, 1985). Έτσι, ευνοούνται οι ήδη ευνοημένοι και αδικούνται

οι ήδη αδικημένοι, σύμφωνα με τον Bourdieu.

Παρόμοιες απόψεις εκφράζονται και στο κλασικό έργο των Bowles και Gintis *Schooling in capitalist America*, χαρακτηριστικό δείγμα της ριζοσπαστικής ερμηνευτικής προσέγγισης της δεκαετίας του '80, που το θεωρητικό της υπόβαθρο στηρίζεται στις ιδέες των Μαρξ και Βέμπερ. Οι Bowles και Gintis απορρίπτουν το ρόλο του δείκτη νοημοσύνης στη σχολική επίδοση, την οποία αποδίδουν στην ταξική προέλευση των παιδιών και στον τρόπο αντιμετώπισής τους από το σχολείο.

Ο Bourdieu υποστηρίζει ότι η κουλτούρα την οποία το σχολείο προσπαθεί να επιβάλει είναι η κουλτούρα των κυρίαρχων τάξεων, κάποιες αυθαίρετες πολιτιστικές σταθερές, που για κάποιους ιστορικοκοινωνικούς λόγους έχουν επικρατήσει. Μ' αυτό τον τρόπο όμως, ευνοούνται τα παιδιά των κυρίαρχων τάξεων, εππυγχάνοντας καλύτερες σχολικές επιδόσεις με καλύτερη προσαρμογή στο σχολείο σε σχέση με τα παιδιά των κατώτερων τάξεων που μεγαλώνουν με μια διαφορετική κουλτούρα απ' αυτήν που υιοθετεί το σχολείο. Τα παιδιά των κυρίαρχων τάξεων που έχουν ανατραφεί με μια κουλτούρα παρόμοια με αυτήν τη εκπαίδευσης, κατέχουν ένα μορφωτικό, πολιτισμικό κεφάλαιο, πολύτιμο διαβατήριο για τη σχολική και αργότερα την κοινωνική επιτυχία. Είναι ένα κεφάλαιο από γνωστικά και ιδεολογικά στοιχεία, τα οποία, παρόλο που δεν αποτελούν ακριβώς το περιεχόμενο των αναλυτικών προγραμμάτων, εντούτοις εροδιάζουν το μαθητή με μια ευνοϊκή προδιάθεση προς τη μάθηση, αφού το παιδί από μικρό έρχεται σε επαφή με έργα του πολιτισμού, της τέχνης και εξοικειώνεται μ' έναν απαιτητικότερο γλωσσικό κώδικα.

Η άνεση και η ευκολία στη μάθηση, που χαρακτηρίζουν τα παιδιά τα οποία προέρχονται από ένα προνομιούχο μορφωσιογόνο περιβάλλον, εκλαμβάνονται και από τα τα άτομα αλλά και από το σχολείο ως φυσικά χαρίσματα. Έτσι, το σχολείο μεταφράζει το κοινωνικό κεκτημένο σε φυσικό προσόν και χαρακτηρίζει ως άριστους αυτούς που ήδη είναι προνομιούχοι, με μια αξιολόγηση που γίνεται εν ονόματι της ισότητας ευκαιριών και της αξιοκρατίας, ενώ στην ουσία αντιβαίνει στην ηθική και στη δικαιοσύνη και διαιώνίζει την κοινωνική ανισότητα.

Παρόμοιες απόψεις είχαν εκφραστεί και ενωρίτερα, κατά τη δεκαετία του '60, στην πολυσυζητημένη Έκθεση Coleman στις

ΗΠΑ, η οποία αμφισβήτησε τον όρο ισότητα ευκαιριών, ως μια τυπική μόνο ισότητα, εφόσον ίσες ευκαιρίες προσφέρονται σε μαθητές που είναι άνισα προετοιμασμένοι από το οικογενειακό τους περιβάλλον και κατέληγε στη διαπίστωση ότι ο καθοριστικός παράγοντας για την κακή επίδοση των μαύρων μαθητών ήταν η πολιτιστική και μορφωτική ανέχεια των νέγκρικων γκέτο.

Υπό το πρίσμα των πιο πάνω, είναι δύσκολο για το σχολείο να αποτελέσει φορέα κοινωνικής αλλαγής. Αντίθετα, όχι μόνο αντικατοπτρίζει την κοινωνική ανισότητα, αλλά τη δικαιώνει, την αναπαράγει και τη διαιώνίζει.

Οι Αμερικανοί συνηθίζουν να χρησιμοποιούν μια παροιμιώδη έκφραση: «Πρόσχε τι εύχεται γιατί μπορεί στο τέλος να πραγματοποιηθεί».

Η απογοήτευση από την άξυνση της αντιπαλότητας γύρω από διάφορα θέματα που αγγίζουν το Κυπριακό, σπρώχνει μερικούς φίλους στο συμπέρασμα ότι δεν πρόκειται να οδηγηθούμε σε λύση. Και από εκεί, όσοι είναι άνθρωποι σκεπτόμενοι και ανήσυχοι – αλλά συνάμα και ρεαλιστές – τείνουν να συμφιλιωθούν με την ιδέα της επισημοποιημένης διχοτόμησης. Δεν απορρίπτω προσωπικά με δογματισμό καμιά σκέψη ή ιδέα. Στο κάτω-κάτω της γραφής, για τη διχοτόμηση αγωνίζονται τα μισά κοινοβουλευτικά κόμματα, πολλές οργανώσεις και άλλοι θεσμοί, όπως η Εκκλησία. Εξ ορισμού λοιπόν, αυτή η επιθυμία για ένα «καθαρό» κομμάτι της Κύπρου, έχει μια σεβαστή δυναμική. Ανεξάρτητα αν τα κίνητρα είναι εξουσιαστικά ή οικονομικά.

Το παράδοξο όμως, έγκειται ακριβώς στο γεγονός ότι, κουρασμένοι ή φοβισμένοι από την ακροαία μέχρι χυδαιότητας υστερία πολιτικών κομμάτων, οργανώσεων και της πλειοψηφίας των ΜΜΕ, πολλοί υγιώς σκεπτόμενοι και ανιδιοτελείς προσπαθούν να απαλλαγούν από τη νέου τύπου «περιρρέουσα ατμόσφαιρα» καταλήγοντας σε μια φόρμουλα «λύσης» (διχοτόμηση), η οποία στο τέλος μονιμοποιεί το καθεστώς υστερίας. Με άλλα λόγια, η Εκκλησία και ο Αρχιεπίσκοπος δεν επιθυμούν αυτή τη λύση μόνο και μόνο για τη διατήρηση της αξίας της κτηματικής τους περιουσίας. Ούτε και κόμματα, πολιτικοί και ιδιοκτήτες ΜΜΕ προωθούν τη διχοτόμηση μόνο επειδή έχουν οικονομικά συμφέροντα. Την προωθούν κυρίως γιατί μέσω του διαχωρισμού των δυο κοινοτήτων απέκτησαν την επιρροή και την

εξουσία τους, και μόνο μέσω της διαίτησής του διασφαλίζουν τη μόνιμη κυριαρχία τους.

Εν ολίγοις, ο ασφαλέστερος τρόπος για να συνεχίσει το κλίμα υστερίας, είναι η διχοτόμηση. Μάλιστα, μέσω αυτής της λύσης διασφαλίζεται και στις δύο κοινότητες η μόνιμη κυριαρχία των ακραίων, ξενοφοβικών και υστερικών κομμάτων, είτε παρουσιάζονται ως «μητροκεντρικές», είτε ως κυπροκεντρικές. Είτε ως απλώς «απορριπτικές», είτε ως γνήσια εθνικοσοσιαλιστικές.

Με αυτά τα δεδομένα, η ομοσπονδιακή λύση δεν είναι αυτό που μας επέβαλαν να πιστεύουμε, δηλαδή μια υποχώρηση στα όρια της προδοσίας. Αντίθετα, είναι η μόνη λύση που θα μας απαλλάξει από τη μόνιμη κυριαρχία των εθνικιστών σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής μας ζωής. Η μόνη λύση που θα μας σπρώξει στο να υπερβούμε το στερεότυπο της εθνικής ομάδας ως αποκλειστικό συνενωτικό στοιχείο, και να αναζητήσουμε πιο υγιείς μορφές κοινωνικότητας και κοινότητας, μέσα από θεσμούς πραγματικά δημοκρατικούς, μέσα από την περιηφάνια μιας νέας πολιτότητας. Αν δεν υπήρχε το ομοσπονδιακό μοντέλο λύσης, θα έπρεπε να το ανακαλύψουμε.

Ο μόνος τρόπος να αντιμετωπίσουμε λοιπόν την εθνικιστική υστερία, είναι να σταθούμε θαρραλέα μπροστά της. Στο κάτω-κάτω της γραφής, μπορεί να μην είναι απλώς «ένα ποντίκι που βρυχάται», σίγουρα όμως δεν είναι λιοντάρι. Τα λιοντάρια δε λένε συνειδητά και συστηματικά ψέματα, δε στηρίζουν τη δύναμή τους στην τρομοκράτηση και στους ολοφурμοίς.

Είναι προφανές ότι ο Τάσος Παπαδόπουλος ζει: Είχε καταφέρει να συνενώσει τις ελληνοκεντρικές και κυπροκεντρικές εθνι-

κιστικές δυνάμεις (με την ευλογία μάλιστα της Εκκλησίας). Αυτή η ένωση ζει και βασιλεύει. Αυτήν έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Και πρόκειται για μια αντιπαρόθεση όπου δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια για «γκρίζες ζώνες». Η τρομοκρατημένη σιωπή, οι περιφράσεις και οι συγκρατημένες τοποθετήσεις, δεν είναι παρά διευκόλυνση του εθνικιστικού μετώπου. Δεν υπάρχει καλύτερο αύριο, αν δεν το διεκδικήσουν όλοι όσοι ονειρεύονται μια πατρίδα όπου θα χωρούν περισσότερες από μια αλήθειες, περισσότερες από μια ερμηνείες ή επιλογές στη ζωή.

Έχω την πεποίθηση ότι η υστερική παράταξη κερδίζει ενόσω επιτυγχάνει να μας σπρώχνει στην απογοήτευση και στη σιωπή. Η κατάθεση της άλλης άποψης και μόνο, της αφαιρεί τα εικονικά της πλεονεκτήματα, τη δύναμη των στερεοτύπων, των φοβιών και του πανικού.

Στο μεταξύ, και μέχρις ότου η υστερία αρχίσει να γονατίζει μπροστά στο Λόγο, αφιερώνω αυτές μου τις σκέψεις στα χαμένα σταυρουδάκια του Αρχιεπισκόπου από τις αιυλές της Αγγλικής Σχολής. Στα πρακτικά της επιτροπής για την Ιστορία που δημιούργησε ο τέως Πρόεδρος και την αναθεματίζει ο νυν και αεί Αρχιεπίσκοπος. Στο διασημότερο ερωτηματολόγιο της Ιστορίας της Κύπρου, που έφτιαξαν οι μαθητές του Λυκείου Αποστόλου Μάρκου. Και στους Τουρκοκύπριους νεκρούς και αγνοούμενους από τη δράση κρατικών οργανώσεων της ελληνοκυπριακής πλευράς την περίοδο 1963 – 1974. Που τριγυρνούν στα χαμόσπιτα των θυλάκων, όπου τους έκλεισαν οι «ασυμβίβαστοι» των δύο κοινοτήτων. Εξίσου πραγματικοί με τους ελληνοκύπριους νεκρούς και αγνοούμενους, που τριγυρνούν πια στα χαλάσματα νεκροταφείων – χριστιανικών και (εσχάτως και) μουσουλμανικών.

Η ελπίδα ανασαίνει

Β. ΚΑΠΑΝΤΑΡΗ, Φιλόλογος Λυκ.Παί/ΣΣΑΣ

Τις τέσσερις τελευταίες δεκαετίες οι υπεύθυνοι για τα θέματα της παιδείας μας επέβαλλαν τη θέση: «αληθινό είναι ότι είναι ελληνοκεντρικό» (παραφράζοντας τον ποιητή). Πολλοί καλοπροαίρετοι εκπαιδευτικοί έγιναν άβελα τους φορείς των εθνικιστικών ιδεολογημάτων και προσπάθησαν να μεταλαμπαδεύουν στους νέους αυτό που θεωρήθηκε ως εθνικά σωστό.

Αγνοήθηκαν οι κοινοί αγώνες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, διότι δεν εξυπηρετούσαν τους στόχους της κατεστημένης εθνικιστικής προπαγάνδας. Σιγά-σιγά

και παρά τις κάθε λογής αντιξοότητες βρίσκουμε τα κομμάτια

του πάζλ και ξανακτίζουμε την κοινή συλλογική μας συνείδηση που δεν αποκλείει κανένα Κύπριο. Ένα τέτοιο τεκμήριο είναι μια έντυπη έκκληση της 29ης Μαΐου 1956 από την «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΑΡΜΟΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ» την οποία αποτελούσαν οκτώ Τ/κ και οκτώ Ε/κ που αναφέρει: « Συμπολίτες, μακριά τα φιλετικά μίσση, Αγάπη, οικονομική συνεργασία και ειρηνική συμβίωση Ελλήνων και Τούρκων». Ελπίζω ότι τέτοια κείμενα-πηγές, που βοηθούν στην πληρέστερη γνωριμία με το όχι μακρινό παρελθόν μας, σίντομα θα βρουν το δρόμο για τις αβυσσές διδασκαλίας των κυπριακών σχολείων.

Μερίδα πολιτικών και δημοσιογράφων έχουν πάθει αμόκ τις τελευταίες μέρες προσπαθώντας να βρουν τρόπους να διακόψουν την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και περαιτέρω μια λύση του Κυπριακού. Ακολουθούν πολιτική εκφοβισμού εναντίον όλων με τους οποίους διαφωνούν και ανοίγουν μέτωπα με τον ίδιο τρόπο που οι εθνικιστές έχουν μάθει να συμπεριφέρονται στην Κύπρο, ξεκινώντας από τις δελοφονίες οριστερών κατά τη διάρκεια της Αγγλοκρατίας, την ΕΟΚΑ Β' και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα του Τάσου Παπαδόπουλου. Είναι επίσης και η παρούσα ατμόσφαιρα που δημιουργείται εναντίον της προσπάθειας για ειρηνική συνύπαρξη με την τουρκοκυπριακή κοινότητα ως εκπαιδευτική πολιτική η οποία θα μας απελευθερώσει από τον άκρατο ρατσισμό του παρελθόντος.

Ένα χαρακτηριστικό όλων αυτών, ξεκινώντας από την ηγεσία της ΕΔΕΚ, είναι ότι ενοχλούνται πολύ όταν γίνονται αναφορές σε εγκλήματα Ελληνοκυπρίων ενάντια σε Τουρκοκύπριους και σε περιπτώσεις όπου δεν έχει το άδικο η τουρκοκυπριακή πλευρά. Η δικαιολογία τους είναι ότι δίνονται επιχειρήματα στην άλλη πλευρά. Ταυτόχρονα ενοχλούνται πολύ λιγότερο και μάλλον καθόλου αφού δεν κάνουν καθόλου θόρυβο για σύμβολα τα οποία στολίζουν τα σχολεία μας, όπως ο αγκυλωτός σταυρός του εθνικοσοσιαλισμού. Εθνικιστικά συνθήματα γραμμένα από φασιστικές ορ-

γανώσεις τα οποία θυμίζουν ΕΟΚΑ Β γεμίζουν τους τοίχους των σχολείων πολύ συχνά και μάλιστα έχουν πυκνώσει σε βαθμό που διερωτάσαι αν όλα αυτά έχουν ενορχηστρωθεί και από άλλους εκτός από τις ομάδες αυτές. Οι Ομήρου και Βαρνάβα δεν έχουν κάνει καθόλου ντόρο γι' αυτά (πιθανό γιατί όλο αυτό το κλίμα τους βολεύει), ούτε ενοχλούνται από το γεγονός ότι ο κυπριακός λαός κατέστηκε από τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου να κάψει τα νέα βιβλία της Ιστορίας. Ο ίδιος ο Βαρνάβα τώρα θέλει να εμποδίσει την ελεύθερη θεατρική έκφραση, κινήσεις οι οποίες μαζί με το κάψιμο των βιβλίων που επιθυμεί ο Αρχιεπίσκοπος αν αυτά γραφτούν, θυμίζουν εθνικοσοσιαλιστική πολιτική.

Η υπόθεση με το ερωτηματολόγιο, το οποίο ξεκίνησαν να γράφουν μαθητές ενός Λυκείου, έκανε διάφορους να δοκτυλοδειξουν την υπεύθυνη καθηγήτρια με το τουπέ αυτών που αποφασίζουν ποιοι είναι προδότες. Αυτή είναι μια τακτική των εθνικιστών για να δημιουργήσουν φόβο σε αυτούς που διαφωνούν. Λέγεται μάλιστα ότι αυτή η τακτική έχει αποτελέσματα όταν υπάρχουν πράγματα να κρυφτούν, έτσι όταν αυτοί αρχίζουν να φοβρίζουν εμείς καταλαβαίνουμε ότι κάτι φοβούνται. Το ερωτηματολόγιο που ξεκίνησαν και δεν τέλειωσαν οι μαθητές, αλλά βρέθηκε στα χέρια των 'ηγέτων τους έθνους' ρωτά αν γνωρίζεις ότι το 1963-1974 οι ΤΚ ήταν αποκλεισμένοι σε πολύ

μικρή έκταση γης. Είναι αλήθεια ότι όσοι Τ/Κ ζούσαν σε θύλακες, όντως ζούσαν σε μικρή έκταση γης, γύρω στο 4% του συνόλου της έκτασης της Κύπρου. Αν ήταν μεγάλη, ως μας το πουν, χωρίς βέβαια να συνεχίσουν να παρενοχλούν ούτε την καθηγήτρια ούτε τους μαθητές. Όμως επειδή δεν υπάρχει επιχείρημα σε αυτό το ζήτημα από την πλευρά τους πιστεύω ότι η συμπεριφορά τους προς τη συγκεκριμένη καθηγήτρια ήταν προσωπικός εκφοβισμός γιατί με το ερωτηματολόγιο της βγαίνουν κάποιες αλήθειες τις οποίες αυτοί θέλουν θαμμένες. Βέβαια, αν το δούμε από εθνικιστική σκοπιά, αυτοί που μας εξευτέλισαν στους Τούρκους είναι η εφημερίδα Σημερινή, οι Ομήρου και Βαρνάβα οι οποίοι έπιασαν ένα ερωτηματολόγιο και το έκαναν ανόρθαστο στα χέρια του Απίλα.

Όπως και να έχει το πράγμα, μας έχουν πει ότι οι Τουρκοκύπριοι μετά τις απειλές της ΤΜΤ πήγαν στους θύλακες γιατί απειλούνταν η ζωή τους από την ΤΜΤ. Έτσι άφησαν την καλή ζωή που είχαν με τους Ελληνοκύπριους και τα σπίτια στα οποία έζησαν για γενιές και πήγαν να ζήσουν σε απομονωμένους θύλακες, όπου είχαν μεγάλο πρόβλημα διακίνησης αφού θα έπρεπε να περάσουν καθημερινά από ελληνοκυπριακά οδοφράγματα και ελέγχους. Οι δε δυνάμεις της Κυπριακής Δημοκρατίας φαντάζομαι, άφησαν τη 'μαζική' οργάνωση ΤΜΤ να διαπράξει αυτή την απομόνωση των Τουρκοκυπρίων γιατί όλος ο κυ-

Η ποίηση ενώνει

Στις 26 Φεβρουαρίου, στο πλαίσιο της ημέρας δημιουργικότητας, πραγματοποιήθηκαν στο Λύκειο Αγίου Γεωργίου Λακατόμειας διάφορες δραστηριότητες στις οποίες περιλαμβάνονταν και λογοτεχνικό πρωινό. Στο πλαίσιο αυτό επισκάρθηκαν το σχολείο δύο Τουρκοκύπριοι ποιητές, ο Gurgenc Korkmazel και ο Mehmet Kansu οι οποίοι κατάγονται από την Πάφο.

Πολλοί ήταν οι μαθητές που συγκεντρώθηκαν στη βιβλιοθήκη του σχολείου για να γνωρίσουν από κοντά τους δύο ποιητές και να ακούσουν το λόγο τους. Σ' ένα κλίμα απλό και φιλικό οι ποιητές κατέθεσαν την ψυχή και τις σκέψεις τους με τη σεμνότητα των αληθινών ανθρώπων του πνεύματος και κατάφεραν να διατηρήσουν το ενδιαφέρον των μαθητών καθ' όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης. Όπως ήταν φυσικό, πιο πολύ συγκίνησαν το ακροατήριο τα ποιήματα που αναφέρονται στην Κύπρο και αποκαλύπτουν τα βιώματα των δημιουργών τους.

*Χώρισαν το νησί στα δυο
Και μας μαζί.
Μισή η ζωή
Η θάλασσα, οι πάλεις, οι δρόμοι
Η γη καρπίζει μισά
Το ψωμί, οι ελιές με γεύση μισή.
Τα πουλιά σταματούν το τραγούδι
Τα όνειρα μοιρασμένα τις νύχτες.*

Το ποίημα "Διαδικότητα" του Γιουργκένς εκφράζει όλο τον πόνο για τον διαμελισμό της Κύπρου, του τόπου και των ανθρώπων, τον διαμελισμό της ψυχής μας. Ένα από εκείνα τα συντορακτικά έργα του Σαλβαντόρ Νταλί με τίτλο εμπύλιος πόλεμος παρουσιάζει ένα κορμί κομματιασμένο που αποπνέει βία και σπαραγμό. Αυτό το συναίσθημα το μοιραστήκαμε όλοι με τον ποιητή, έναν νεαρό άνθρωπο, που πέρα απ' όλα, όσα μας χωρίζουν ακόμα,

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΧΝΙΩΤΗ

βερνητικός μηχανισμός ήταν ανίσχυρος μπροστά της. Οι Τουρκοκύπριοι προτίμησαν το αυταρχικό καθεστώς του Ντεκτάς από τις παραμένουσες ένοπλες ομάδες της ΕΟΚΑ οι οποίες τους προστατεύαν.

Σχετικά με εγκλήματα πολέμου λέχθηκαν πολλά τελευταίως και διάφοροι ένωσαν πολύ άβολα και ένωσαν την ανάγκη να τα βάλουν με τον Υπουργό Παιδείας. Και βέβαια υπήρξαν Τ/Κ δολοφονημένοι. Αυτά είναι θέματα τα οποία συζητήθηκαν στους καφενέδες επί χρόνια και είναι κοινό μυστικό. Και το γνωρίζουν και οι Ομήρου και Βαρνάβα, και επίσης ξέρουν ότι καλύπτουν τις εγκλήματα πολέμου, χειροτερεύουν τις σχέσεις μας με τους Τ/Κ. Όμως πάνω από όλα πιστεύω ότι ο σκοπός που οι εθνικιστές το κάνουν αυτό είναι για να φορτώσουν σε όλους εμάς, δηλαδή σε όλη την ελληνοκυπριακή πλευρά, όλα αυτά τα οποία έκαναν κάποιοι κατά τη διάρκεια εκείνων των τραγικών χρόνων. Έτσι θα συμπεριφερόμαστε σαν έθνος και θα καλύπτουμε κάτω από την ομπρέλα της εθνικής μας ομάδας όλη την σαβούρα της ιστορίας μας. Και βέβαια όλες οι φοβέρες για όλα τα θετικά βήματα που μπορεί να γίνουν υπέρ της ειρηνικής συνύπαρξης επικεντρώνονται στο να εμποδίσουν μια πιθανότητα αναζήτησης εγκληματιών πολέμου και στις δυο κοινότητες. Το ίδιο κάνουν και οι Τ/Κ εθνικιστές. Με αυτό τον τρόπο οι Ελληνοκύπριοι εθνικιστές καλύπτουν τους Τούρκους και Τουρκοκύπριους

εγκληματίες και οι άλλοι αυτούς. Εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να φορτωθούμε εγκλήματα πολέμου. Όμως μπορούμε να πούμε ότι η προηγούμενη γενιά των προοδευτικών ανθρώπων έπρεπε να είχε αποτρέψει τις διακοινοτικές συγκρούσεις και το ότι δεν το έκανε, της αναλογούν μεγάλες ευθύνες. Θέλουμε να αποβάλουμε τους Απίπτα Ολκάτες των δυο κοινοτήτων, κυρίως αυτούς που κρύβονται πίσω από το φωτιστέφανο του μεγάλου πατριώτη και δεν έχουν το θάρρος του Ολκάτη να μας πουν τι έκαναν κι αυτοί.

Μέχρι πριν το 2004, κάποιοι Ελληνοκύπριοι καμάρωναν για το γεγονός ότι σκότωσαν Τουρκοκύπριους και άλλοι βίωσαν Τουρκοκύπριες πριν και κατά το 1974. Σοφώς έγινε το ίδιο και από την άλλη πλευρά το 1974. Μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων έκλεισαν τα στόματα διότι από εκείνο το σημείο και μετά ήταν ένα ποινικό θέμα. Είμαι σίγουρος ότι αυτοί που διαμαρτύρονται, λέγοντας ότι αυτά δεν έγιναν, γνωρίζουν πολύ καλά ότι έγιναν, και σαφώς η απόκριση όλων αυτών δεν βοηθά τη λύση του Κυπριακού. Αν ακολουθήσει και ο Ταλάτ τα χνάρια τους θα μπορεί να πει ότι δεν έγινε Τουρκική εισβολή και να ξεκινήσει μια συζήτηση κουφών που πιθανό να είναι και ο σκοπός αυτής της δήθεν εθνικής πολιτικής. Επαναλαμβάνω ότι είναι ένας μικρός αριθμός που έκανε τα εγκλήματα πολέμου και απόκριση των γεγονότων αυτών και στις δυο

πλευρές είναι κάλυψη εγκλημάτων πολέμου. Η δε ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ με τη σκόπιμη προσπάθεια αποσιώπησης τους λαμβάνει κι αυτή μέρος σε μια προοβλητική για τους δικούς των Τ/Κ δολοφονημένων εκστρατεία. Το ίδιο πρέπει να νιώθουμε και εμείς όταν μας λεν ότι οι σκοτωμένοι μας γλιότρησαν και έπεσαν με το κεφάλι προς τα κάτω. Αυτές οι τακτικές με κανένα τρόπο δεν βοηθούν κανένα εθνικό σκοπό, αντίθετα τον ζημιώνουν γιατί μηδενίζουν οποιαδήποτε απόπειρα συνεννόησης με αυτούς που πρέπει να συνεννοηθούμε.

Είναι πολύ σημαντικό να μην ηττηθούμε αυτή την φορά από αυτούς που προωθούν το μίσος και να αλλάξουμε την εθνικιστική πορεία την οποία υιοθέτησαν τα εθνικιστικά κινήματα των δυο κοινοτήτων πουδοιλεύουν με ζήλο για τη διχοτόμηση. Οι δημόσιες δηλώσεις των εθνικιστών πολιτικών ενισχύουν μικρές ομάδες οι οποίες μπορεί να επιτίθενται σε Τουρκοκύπριους να βεβηλώνουν μουσουλμανικούς τάφους, και να γεμίζουν τους τόπους σκυλωτούς σταυρούς. Μπορεί να μας έχουν νικήσει τα προηγούμενα χρόνια με αυτά που μας έχουν παραδώσει, είναι όμως σημαντικό να μην μας νικήσουν για άλλη μια φορά. Σκοπός τους είναι να κλιμακώσουν την ένταση και να αναγκάσουν την κυβέρνηση να λυγίσει μπροστά σε συνθήκες που θέλουν να τις κάνουν να είναι ανεξέλεγκτες.

τους λαούς

ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΥΡΑΛΑ

οραματίζεται μια κοινή ενωμένη πατρίδα για όλους τους κατοίκους της.

Ο Kapsu, μεγαλύτερος σε ηλικία, έχοντας βιώσει τον πόνο του ξεριζωμού, θυμάται το μικρό χωριό του στην κοιλάδα του Διάριζου. Ήσσαν μια κοιλάδα ζεστή και πάντα εκεί γονατούσα για προσευχή. Οι μνήμες της παιδικής του ηλικίας έχουν σφραγίσει τελειοδικα την ύπαρξή του. Ένας άνθρωπος πλασμένος από το χώμα του τόπου του, 'ανήκω σ'αυτά τα χώματα', μεγαλωμένος με τ' αρώματα των γιασεμιών στη φτωχική αυλή του. Μέσα του αντηχούν ακόμα οι κραυγές απ'τα κοράκια του παρελθόντος.

Τις έχεις δει τις εκρήξεις που μας τράνταξαν; τα χέρια των μανάδων μας μοιάζουν με χέρια φαντασμάτων.

Αρνείται να αποδεκτεί τον παραλογισμό που έχει κυριεύσει την πατρίδα του, να συμβιβαστεί με μια πραγματικότητα που θρυμ-

ματίζει την ελπίδα. Τόσο κοντά απέχουμε μεταξύ μας, μα όμως τόσο μακριά. Η ευαίσθητη ψυχή του ποιητή αντιστέκεται, δεν μπορεί να κλείσει την πόρτα στο όνειρο, στο όραμα μιας Κύπρου που θα ευωδιάζει από τα άνθη που κουβαλούν οι αδελφοί και οι αδελφές της ειρήνης.

Αλλά τώρα, ας στρώσουμε τους δρόμους με πέταλα γιασεμιού ή κόκκινου τριαντάφυλλου εκείνου του καλοκαιριού.

Ο ποιητής περιμένει τη μέρα που θα φυσήσει μια νέα αύρα, ένας καινούριος άνεμος, που θα σκορπίσει μακριά το κλάμα και θ'ανυψώσει τις καρδιές μας στους δρόμους με τ' ανθοπέταλα. Ο λόγος του καθάριος, σαν τα νερά του Διάριζου, ξύπνησε μέσα μας την ελπίδα για ένα νέο αύριο, όπου τα περισσότερα δε θα'χουν πα κόκκινα πόδια, αφού θα πετούν ελεύθερα χωρίς τα συμματοπλέγματα να τα πληγώνουν.

Η ιστορία της διακοινοτικής σύγκρουσης μπροστά στην προοπτική της επανένωσης

ΓΡΗΓΟΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

"Να μας περιπαίζουν για τζείνα που εν εζήσαμεν. Όι όμως να μας φκάλλουν πελλούς τζαι για τζείνα που εζήσαμεν!"

(Ανώνυμος αναφερόμενος στις "φασαρίες")

Δεν είναι τυχαίο που άνοιξε επιτέλους ο διάλογος και για τις σκοτεινές πτυχές της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας. Η συζήτηση για τα γεγονότα της διακοινοτικής σύγκρουσης είναι απαραίτητο συστατικό στοιχείο της διαδικασίας της επανένωσης. Επειδή μια κοινωνία που θέλει να αλλάξει το μέλλον της οφείλει να επανεξετάσει το παρελθόν της. Πάντως κρίνοντας από τις αντιδράσεις των δυνάμεων του διχοτομικού στάτους κβο, πρέπει να είμαστε σε καλό δρόμο.

Η αντίδραση των εθνικιστικών κύκλων σήμερα βασίζεται στη θέση ότι την αποκλειστική ευθύνη για τις συγκρούσεις την φέρει η Τουρκία και η ΤΜΤ (εξού και ο πολιτικός όρος τουρκο-ανταρσία) και ότι δεν έγιναν εγκλήματα από ε/κ πλευράς, ή αν έγιναν, ήταν παράπλευρες απώλειες της δίκαιης προσπάθειας υπεράσπισης του κράτους. Ο πραγματικός τους στόχος είναι η υπεράσπιση και αθώωση των πολιτικών τους προγόνων που τεκμηριωμένα έδρασαν ένοπλα κατά της άλλης κοινότητας. Για να το πετύχουν αυτό πρέπει να καταφέρουν να περάσουν τη δραστηριότητα των εθνικιστικών ομάδων της περιόδου 1960-1974 και ειδικότερα της περιόδου 1960-67 ως "εθνική δράση". Αυτό προϋποθέτει την επιβολή της αντίληψης ενός συγκρουσιακού διπόλου μεταξύ των δύο κοινοτήτων τόσο στο παρελθόν όσο και στο παρόν, έτσι ώστε να ερμηνευτεί η δράση των παράνομων ενόπλων ως το ενεργό τμήμα της εθνοτικής κοινότητας που έδρασε εκ μέρους του συνόλου της κοινότητας. Η δράση των παραστρατιωτικών επανδύεται με την αγωνιστική ρητορική έτσι ώστε να αποκτήσουν το "εθνοσωτήριο" περιβλήμα του "προσάτη".

Βέβαια αυτό δεν είναι εύκολο εγχείρημα. Γιατί δεν πρέπει να αποδεικτεί μόνο ότι υπήρχαν δυο συγκροτημένες πολιτικά και αντιμοχόμενες στρατιωτικά εθνοτικές κοινότητες (η πλειοψηφία που έλεγχε το κράτος και η μειοψηφία που το αντιμοχόταν), αλλά κυρίως ότι υπήρχε μια τέτοια εθνική ενότητα

και ομοψυχία στο εσωτερικό της ε/κ κοινότητας που επιδοκίμαζε τη δράση των ενόπλων. Για αυτό και οι αναφορές και αδιάκοπες αναφορές σε δημοσιεύματα της "Χαραυγής" στοχεύουν στην πολιτική νομιμοποίηση της δράσης των εθνικιστικών κύκλων. Ο στόχος είναι διπλός. Από την μια να ενταχτεί το ΑΚΕΛ στην "εθνική" οπτική που προσπαθούν να επιβάλουν και από την άλλη να διαχυθεί η ευθύνη για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τους εθνικιστικούς κύκλους σε ολόκληρη την κοινότητα, έτσι ώστε όχι απλώς να μείνουν ατιμώρητα, αλλά και να εξοριστούν από την συλλογική μνήμη ωσάν να μην έγιναν ποτέ.

Η ιστορία όμως δε διαγράφεται. Και ούτε μπορεί να παραποιηθεί έτσι απλά με επιλεκτικές αναφορές σε δημοσιεύματα της "Χαραυγής", που παγιδευμένη όπως βρέθηκε τότε δεν καταδίκασε όσο έντονα έπρεπε τη δράση της ένοπλης εθνοπροσύνης. Τότε βέβαια μιλούσαν τα όπλα των εθνικιστών (κυρίως ενάντια σε αμάχους, αφού οι θρασύδειλες εθνικιστικές δυνάμεις δε συγκρούονταν στην πραγματικότητα μεταξύ τους, αλλά δολοφονούσαν κυρίως αθώους σμήνους της αντίπαλης κοινότητας) και επέβαλλαν τη σιωπή στους υπόλοιπους. Σήμερα ήρθε η στιγμή να μιλήσουν αυτοί που σιωπούσαν τόσα χρόνια και στις δυο κοινότητες. Επειδή η επανένωση προϋποθέτει και μια διαδικασία κάθαρσης μέσα από την αποκάλυψη της αλήθειας και την πολιτική καταδίκη των εγκλημάτων. Όσο αυτή η πολιτική καταδίκη καθυστερεί τόσο θα καθυστερεί και η διαδικασία της επανένωσης. Επειδή τα εγκλήματα έχουν συντελεστεί και έχουν περάσει στη συλλογική μνήμη της άλλης κοινότητας, χρειάζεται μια επίπονη προσπάθεια δημόσιας παρουσίασης και καταδίκης τους εντός της κοινότητας, έτσι ώστε να αποδοθούν στους αυτουργούς τους και να πάψει να πλανάται το φάντασμα της συλλογικής ευθύνης πάνω στην ε/κ κοινότητα. Το ίδιο βέβαια οφείλει να πράξει και η τ/κ κοινότητα.

Σήμερα οι συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές. Ο εθνικισμός και στις δυο κοινότητες έχει υποχωρήσει σε σημαντικό βαθμό καθώς έχει ξεπεραστεί ήδη από την ιστορία. Σε αυτό το πλαίσιο οι δυνάμεις της διακοινο-

τικής συμφιλίωσης και της επανένωσης της χώρας μπορούν και πρέπει να επιφέρουν στον εθνικισμό την τελειωτική, πολιτική του ήττα. Και αυτή η ήττα του εθνικισμού σε πολιτικο-ιδεολογικό επίπεδο, προϋπόθεση της διαρκούς ειρήνης, περνά μέσα από την καταδίκη των εθνικιστικών εγκλημάτων που συντελέστηκαν σε εποχές που οφείλουμε να διασφαλίσουμε ότι έχουν περάσει ανεπιστρεπτή.

Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ VIRTUAL

**ΝΑ ΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ,
ΝΑ ΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝ ΑΕΤΟ**

**...ποια λάθη
μοίρασαν την Κύπρο
και ποιοι τα έκαναν...**

**Ξεχνά όμως
το μίσος**

Η λύση – επανένωση και η ειρηνική συμβίωση μεταξύ των δύο κοινοτήτων, περνά μέσα από τον σεβασμό προς την Φύση και το περιβάλλον.

Τον Κ.Κ

Ομάδα μελών και φίλων της Πλατφόρμας «Ενωμένη Κύπρος» κατόπιν πρόσκλησης του Συνδέσμου Βιολόγων των Τ/Κ συναδέλφων συμμετείχε σε περιήγηση σε μοναδικούς βιότοπους και έτυχε ενημέρωσης για σημαντικά περιβαλλοντικά ζητήματα / προβλήματα που αφορούν το κοινό μας σπίτι και την κοινή οικολογική κληρονομιά της Κύπρου.

Η επίσκεψη μας που έγινε περί το τέλος Μαρτίου ξεκίνησε με επίσκεψη σε βιότοπο κοντά στο Διόριος όπου είχαμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε και να μελετήσουμε την μοναδική *Tulipa Cyprica*, starf(LILIACEAE) - Τουλίπα η Κύπρια, ενδημική, πολυετής, βολβώδης σπάνιο είδος που ανθίζει Μάρτιο – Απρίλιο και απαντάται σε χωράφια δημητριακών σε βοσκότοπους και θαμνότοπους από αόρατο σε υψόμετρο 100-300μ. Σπάνιο είδος που περιορίζεται στο δάσος Ακάμα και στην περιοχή Κορμακίτη και Μύρτου και είναι αυστηρά προστατευόμενο αλλά δυστυχώς κινδυνεύει από ζιζανιοκτόνα και την ανθρώπινη δραστηριότητα- εκμετάλλευση.

Κατόπιν κατευθυνθήκαμε προς το Κα-

πούτι Μόρφου όπου επισκεφτήκαμε ένα από τους ίσως παλαιότερους ελαιώνες της Κύπρου με αιωνόβιες ελιές πέραν των 800 χρόνων, και ελαιώνα βιολογικής καλλιέργειας. Στην διάρκεια της επίσκεψης μας είχαμε την ευκαιρία να επισκεφτούμε τις εγκατεστημένες εγκαταστάσεις της Μεταλλευτικής εταιρείας CMC κοντά στην Λεύκα -Καραβοστάσι, όπου διαπιστώσαμε την έκταση του προβλήματος από τα λύματα των πλυτηρίων της CMC και των κατάλοιπων βαρέων μετάλλων από την επεξεργασία χαλκού και χρυσού, όπως το κυάνιο και άλλες επικίνδυνες χημικές ουσίες. Οι εγκαταστάσεις εγκαταλείφθηκαν από την διεύθυνση της CMC το 1975. τώρα βρίσκονται σε διαχείριση από ιδιωτική εταιρεία Τ/Κ και τουρκικών συμφερόντων. Υπάρχουν διάφορα σχέδια για την περιοχή όπως κατασκευή λιμανιού, η αποκατάσταση του χώρου που απλώς παραμένουν σχέδια, ενώ το πρόβλημα παραμένει και αποτελεί ένα από τους μεγαλύτερους οικολογικούς κινδύνους όχι μόνο για το κυπριακό οικοσύστημα αλλά και την Μεσόγειο ευρύτερα.

Το πρόβλημα της CMC θα μπορούσε να αποτελέσει ακόμη ένα στόχο για κοινό αγώ-

να και στις δύο κοινότητες, με την ενεργό εμπλοκή της Ε.Ε. και την άμεση ενεργοποίηση των πολιτών για απαλλαγή του τόπου απ' αυτό το καρκίνωμα. Κατά την επίσκεψή μας είχαμε επίσης την ευκαιρία να ενημερωθούμε και να ανταλλάξουμε απόψεις με τον πρόεδρο των Τ/Κ βιολόγων Niyazi Turkseven και τον Dr. Salih Guzel ειδικό βοτανολόγο και διευθυντή του Ινστιτούτου Περιβαλλοντικών Επιστημών στο Παν/μιο Near East για περιβαλλοντικά προβλήματα όπως την λατόμηση στον Πενταδάκτυλο, την απόρριψη σκουπιδιών και την ρύπανση στην νεκρή ζώνη και την ανάγκη για κοινή δράση για την προστασία σημαντικών βιότοπων, οικοσυστημάτων σ' ολόκληρο την Κύπρο όπως και κάποια ερευνητικά προγράμματα που γίνονται σε συνεργασία με το Frederick University.

Η Κύπρος αποτελεί ενιαίο οικοσύστημα και το κοινό μας σπίτι. Η ειρηνική συμβίωση μεταξύ των δύο κοινοτήτων, η επίλυση του Κυπριακού, επανένωση του νησιού, περνά μέσα από τον σεβασμό της φύσης μητέρας γης, και τον κοινό αγώνα για το περιβάλλον και την οικολογία.

Η κορδέλα που ενώνει

Για πρώτη φορά μια μαύρη κορδέλα μπόρεσε να ενώσει τόσους πολλούς ανθρώπους και τόσες πολλές πτυχές της συλλογικής μας ζωής στην Κύπρο.

Στις 7 Μαρτίου, η Πλατφόρμα οργάνωσε μια πορεία επωνέωσης. Από την Πλατεία Ελευθερίας και από την Πλατεία Σεραγίου, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι άνοιξαν μια μαύρη κορδέλα εκατοντάδων μέτρων σε κάθε πλευρά, πορεύτηκαν στο τέρμα της Λήδρας, όπου και ενώνοντας τις δύο άκρες της δώσαν το μήνυμα της επωνέωσης.

Η εκδήλωση κάθε άλλο παρά μονοδιάστατη ήταν. Επρόκειτο για μια επιτυχημένη προσπάθεια να αγγίξουμε ουσιαστικά πολλές διαστάσεις του Κυπριακού και άλλων ζητημάτων, ως όψεις της ίδιας πραγματικότητας: Απαιτήσαμε ως εκπαιδευτικοί την προώθηση της ιστορικής αλήθειας μέσα και έξω από τα σχολεία, με τη συμπαράσταση ιστορικών που μίλησαν στην εκδήλωση. Αναδείξαμε τη διπλή πτυχή του δράματος των αγνοουμένων, με Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους συγγενείς να απευθύνουν το μήνυμά της παραδοχής και της αποδοχής του πόνου του άλλου, αλλά και της έμπρακτης βοήθειας για διερεύνηση της τύχης των αγνοουμένων. Τιμήσαμε την κυρία μόνον ως φορέα και σύμβολο των δεινών της κοινής μας πατρίδας, αλλά και ως φορέα και σύμβολο προσδοκίας για την επωνέωση. Διακηρύξαμε την πεποίθησή μας ότι εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές στις δύο κοινότητες, μπορούμε να διαμορφώσουμε το σχολείο που να ενώνει, σε αντικατάσταση του σημερινού σχολείου που διχάζει.

Η μεγάλη επιτυχία και προβολή από όλα τα ΜΜΕ της εκδήλωσης αυτής που πραγματοποιήσε η Πλατφόρμα (μια προβολή στην οποία τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ δε μας είχαν συνηθίσει) δημιούργησε σε όλους μας όχι μόνο αισθήματα αισιοδοξίας, αλλά και ευθύνης για τις επόμενες δράσεις της Πλατφόρμας "Ενωμένη Κύπρος".

be ALERT!

ΠΟΛΗΣ ΑΝΙΦΤΟΣ

Έφυγε απ' τη δουλειά βιαστικά. Έκανε ένα μιστό κκαλό στη μάνια της κι έπειτα πέρασε από το φούρνο για γάλα και ψωμί.

κατεβαίνοντας από τ' αμάξι χτύπησε πάνω στην πόρτα.

άφησε τα αποτύπωμά της στο τζάμι. Ένα κόκκινο βαθύ φιλί από κοκκινάδι. μπήκε στο σπίτι και πέταξε το σακάκι της στο πάτωμα και στέναξε βαθιά ίσαμε για να φύγει η κούραση της μέρας.

5 το απόγευμα και δεν είχε φάει. ρούφηξε το "σιλουέτ" με λίγο γάλα και μπήκε οβέλατα μέσα στο στενό τζην. έριξε πάνω της και ένα μπλουζάκι. δεν είχε ώρα για ντουζ, τα παπούτσια τα κρέμασε στον ώμο κρατώντας τα από τα κορδόνια και έκανε ντου στο αυτοκίνητο. σε λίγα λεπτά βρέθηκε κάτω στο "OXI".

ήταν όλοι τους εκεί. ομοσείς και σύμψοιο αδερφοί, για να δηλώσουν την ύπαρξή τους, για να μετρήσουν το μπόι τους. πάρα πέρα και το βαθύ κράτος να λγουρεύεται και να

παρατηρεί φωτογραφίζοντας το θήραμα σαν η τίγρη την αγέλη.

ήμουνα κι εγώ εκεί και την είδα, σα γαζέλα η χάρη της που έβασκε μουσική και μασούσε χόρτο.

και τότε σκέφτηκα, πού ήμουνα χτες πού είμαι σήμερα.

αλήθεια σήμερα. υπάρχει κάτι επιτέλους που δίνει ελπίδα.

κάτι στον αέρα μυρίζει άνοιξη, πάντως κάτι έχει αλλάξει. ποιος να πιστέψει πως από χτες έχουν περάσει κιόλας 20 χρόνια. μια γενιά σοφότερος; σίγουρα πάντως, μια γενιά γρησιότερος.

κι εκεί που δε μπορούσαν να είναι δίκαιοι θέσπισαν νόμους και έβαλαν σκυλιά να τους προσέχουν (Ρ. Α., 1989)

το κρύο διαπερνούσε το μπλουζάκι της σαν ηλεκτροσόκ. την κοίταξα κι αμέσως κατάλαβα. έριξα στους ώμους της το δερμά-

τινό μου κι ανακουφίστηκε. μου χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι.

"τι άντρα έχω 'γω που με σκέφτεται" μου ψιθύρισε και συνέχισε την κουβέντα με τη φίλη της.

κοίταξα προς τη σκηνή. δεν πρέπει να ξεχνιόμαστε συλλογίστηκα. "είμαι ALERT", της είπα.

κι ύστερα κοίταξα εσένα, και εσένα και εσένα. να εσένα που διαβάζεις αυτή την ανάρτηση: εσύ είσαι ALERT;

πρέπει να είσαι ALERT γιατί δεν ξέρεις, πού ξέρεις αν σε πάρουν στον ύπνο κάηκες, μπορεί να βρεθείς χάμω στο πεζοδρόμιο.

και ξέρεις τι κάνουν τα σκυλιά στα παιδιά που εξαπλώνουν χάμω στο πεζοδρόμιο...

don't close your eyes.. be smart!

be ALERT!